

Donderdag

den 14 Junij.

FRANKFORT, den 10den Junij.

Uit Würzburg wordt den 28sten Mei het volgende geschreven: « In ons anders zoo vreedzaam Franken gaat het thans wat onrustig toe. De morgen van gisteren (vroeg om twee uur) was voor de goede Würzburgers eenigzins woelachtig. Voor de Sandtörpoort op het exercitieplein verzamelde zich namelijk een aantal menschen, onder welke ook studenten, met eenen grooten vrijheidsboom, dien zij planteden, en rondom welken zij, gelijk eens de kinderen Israëls rondom het gouden kalf, zoo lang dansten, tot het rumoer eenige militaire patroeljes deed komen, waarop de nachtelijke dansers met verlies van eenige kameraden wegvlugteden, die voorloopig in hechtenis genomen werden, om van hunne sprongen uit te rusten. De militaire posten werden versterkt en de rust was oogenblikkelijk hersteld.

— In de Beijersche Staats-Courant vindt men het volgende bérigt uit Stuttgart: « Het Hambacher feest heeft in deze streken aan het monarchale beginsel meer voordeel gedaan dan eene armee van 50,000 man. Nog slechts een zoodanig feest en het ultra-liberalismus is voor altijd in Duitschland vernietigd. Wij moeten onze Wurtemburgsche oppositie, zelfs de hevigste, het regt doen wedervaren van te erkennen, dat zij zich te Neustadt met gematigdheid en verstandig gedragen, en met klem de razernijen van *Wirth*, *Siebenpfeiffer* en consorten van zich gewezen heeft, gelijk zij zich ook hier met bekommering uitlaat over het woest geschreeuw van deze jacobijnen, die men als landverraders zou moeten beschouwen, indien hunne redenen niet duidelijke blijken van verbijstering droegen. — Onbeschrijfelijk is de indruk, die het berigt der redevoeringen van de volksmenners te Hambach op de burgers alhier gemaakt heeft. De heethoofdigen komen tot nadenken en zien thans met ontzetting in den gapenden afgrond der gruwelijkste revolutie, op den rand van welken men hen voeren wilde. — Ook in Baden heeft, zoo als wij hooren, het Hambacher feest eene geheel andere uitwerking gedaan, dan de revolutie-partij bedoeld had.

Uit St. Wendel wordt geschreven, dat, nadat de Pruisseren aldaar de rust hersteld hadden, zij 's anderendaags de stad weder verlaten hebben. Na hun vertrek brak de woede van het gepeupel los tegen de woning van den gevolmagtigde der regering; hij werd beschimpt; doch tot verdere buitensporigheden kwam het niet, daar de beter gezinde burgers er zich zelf nadrukkelijk tegen verzetteden. Aan den leeraar *Juch* wordt inzonderheid de schuld gegeven, dat te St. Wendel zulk een onrustige geest heerscht. Hij heeft zeer revolutionaire leerredenen gehouden en ook in druk uitgegeven, die bij het gepeupel grooten bijval hebben gevonden. Nadat hij in zijne bediening geschorst was, heeft hij in Beijeren voortgevaren met prediken en zich als een ware vrijheids-apostel gedragen. Tot zijne dolzinnigste bedrijven behoort, dat hij het tijdschrift *de Wachter aan den Rijn*, in een wijnhuis met alle geestelijke formaliteiten heeft gedoopt.

— Volgens berigten uit Zwitserland, is er eene partij werkzaam, om Geneve weder onder Frankrijk te brengen. In het ambt Pruntrut zijn onlusten voorgevallen. Men schijnt aldaar te weigeren om de belastingen te betalen. Er zijn troepen van Bern afgezonden, om het gezag der regering te handhaven. Te Neufchatel is een komplot ontdekt om eenen ter dood veroordeelden aanvoerder der muiteligen uit de gevangenis te bevrijden. Uit het kanton Bazel daarentegen luiden de berigten gunstiger. In de stad schijnt men thans gezind te zijn, om troepen te ontvangen, inzonderheid wanneer het niet dezelfde troepen zijn, die men tot dus verre voor de poorten heeft gezien.

— Brieven uit Ancona, van den 30sten Mei, melden, dat aldaar sedert het vermoorden van den graaf *Gonfaloniere Boedari* zamenrottigen plaats hadden, die de Fransche generaal *Cubières* heeft laten verstrooijen. De Franschen hebben eene poging gedaan, om de Pauselijke karabiniers, die zich nog steeds op de citadel van Ancona bevinden, gezamenlijk met hen de dienst te doen verrigten; doch die poging is mislukt; het volk liet zoo veel verbittering blijken, dat het raadzaam werd geoordeeld, om van dit plan af te zien.

— Men heeft opgemerkt, dat in den hof- en staatsalmanak van Rome wel van het gezantschap van don *Miguel*, maar niet van dat der jonge Koningin van Portugal, is melding gemaakt; terwijl het dagblad van Rome ook wel het manifest van don *Miguel*, maar niet dat van don *Pedro* heeft medegedeeld.

— Een der Duitsche dagbladen maakt de opmerking, dat de jongste opstand te Parijs is te weeg gebragt door een gelijk verbond als dat, waarmede de revolutie in Brabant is bewerkt, namelijk door eene vereniging van zoogenaamde katholieken en liberalen.

Van den 11den Mei.

Den 5den dezer heeft te Metz, in Frankrijk, een oproer plaats gehad, hetwelk door de duurte van het brood schijnt veroorzaakt te zijn. Het gepeupel heeft een koren-magazijn geplunderd. De linietroepen en de nationale garde hebben echter de rust hersteld.

— De regeringen van Beijeren en Bade hebben beide hun billijk misnoegen over de buitensporigheden op het feest te Hambach te kennen gegeven, waar men zich niet ontzien het Duitsche staatsgestel openlijk aan te randen, tot omverwerping der bestaande regeringen op te ruijen, en de soevereinen des lands zoo wel als vreemde regeringen te verguizen.

— Men verzekert, dat de bekende Dr. *Wirth*, die in hechtenis zou genomen worden, naar Frankrijk is gevlugt.

WIESBADEN, den 8sten Junij.

Het onderzoek, wegens den moord, in December 1827 aan den kade van het 1ste Nassausche regiment *Adolph Vigelius* gepleegd, is thans afgelopen. Deze ijsselijke daad is door soldaten uitgevoerd geworden. Niemand had kunnen vermoeden dat het komplot zoo vele deelnemers had, en zulks was ook de reden, dat gedurende langen tijd de soldaten, die zich in hechtenis bevonden, bewaakt werden door nog onbekende medepligtigen, zoodat er dan afspraak ter vrijdeling van het oogmerk des onderzoeks kon gemaakt worden. Een zekere serjant *Trapp* van Rudesheim was de aanlegger van het komplot en de bestuurder der uitvoering. Hij wist verscheiden onder-officieren en daarna de soldaten over te halen, door hen haat in te boezemen tegen de kadetten, als welke hunne bevordering hinderlijk zouden zijn; terwijl hij hun *Vigelius* als de rijkste onder hen aanwees, wiens vermoording derhalve ook een aanzienlijken buit zou opleveren. Bekommeringen wegens ontdekking wist *Trapp* te voorkomen, door de aanmerking dat er niets kon uitkomen; dat elk den kadet maar eene wond moest toebrengen; dat men dan wel zou leeren zwijgen. De tuin, op den weg van de kaserne naar de stad, waar de moord onder eenen grooten kastanienboom geschiedde, zou door posten afgezet worden. Op deze wijze gelukte het *Trapp*, de soldaten, allen jonge lieden van 20 jaar, die eerst sedert weinige maanden dienden, in zijn komplot te betrekken, terwijl hij de dralenden nog bedreigde, dat het hun niet goed zou gaan, wanneer zij aan de daad, welke toch eenmaal zou gepleegd worden, niet mochten deel nemen, daar men hem als serjant in allen gevalle meer gelooven zoude dan hen. — Stiptelijk naar de bepalingen, door *Trapp* gemaakt, werd de moord gepleegd. De krijgsraad heeft tegen alle, thans nog levende 37 medepligtigen (gedurende het onderzoek zijn er verscheidenen gestorven) de doodstraf met de strop uitgesproken. De hertog heeft, na voorafgaande raadpleging met den staatsraad, tegen den serjant *Trapp* en nog drie andere onder-officieren de doodstraf, maar door het zwaard, bevestigd; doch ten aanzien der overigen, zoo uit hoofde hunner jeugd, als omdat zij door het misbruikt gezag van hunnen meerderen zijn verleid geworden, de doodstraf veranderd in gevangenisstraf van 15 en mindere jaren.

PARYS, den 8sten Junij.

Het is thans te Parijs volmaakt rustig. Er blijft echter op onderscheidene punten nog militaire magt in de opene lucht gelegd, om, zoo hier of daar nog iets mogt ondernomen worden, dadelijk te kunnen werkzaam zijn. Parijs is thans in staat van beleg, dat is onder het opperbestuur der militaire overheid; terwijl de werking der gewone wetten zich slechts zoo ver uitstrekt, als deze het raadzaam oordeelt. De minister van oorlog heeft, wat de drukpers aangaat, bepaald, dat de eenvoudige misdrijven aan de gewone regtbanken zullen onderworpen blijven; maar de opruijingen tot oproer, door middel der drukpers en de geschriften, welke het kenmerk van medepligtigheid aan oproer dragen, zullen door de krijgsraden geoordeeld worden. Zoo zullen ook de zaken van opstand, verleiding van troepen; opruijingen tot oproer enz. behandeld worden.

Men begroot het getal personen, die, ten gevolge der voorvallen op den 5den en 6den dezer, in hechtenis zijn genomen, op zestien honderd. De hertog van *Fitz James* eertijds lid van de kamer der pairs, die bij het voorbijtrekken van den lijkstoet van den generaal *Lafayette*,

geweigerd heeft den hoed af te doen en daardoor eenige opschudding heeft veroorzaakt, zeide men, dat mede in verzekerde bewaring was genomen, doch zulks heeft zich niet bevestigd.

Gisteren heeft men eene straat van huis tot huis doorzocht en een aantal geweren en sabels opgehaald.

Het getal gesneuvelden en gekwetsten is nog niet bekend. Men meent echter dat de linietroepen 120 of 150 man aan dooden verloren hebben, en de opstandelingen 80 of 100.

De politiechnische school en die van Alfort, waarvan een aantal kweekelingen zich bij de opstandelingen hadden gevoegd, zijn gesloten. De artillerie der nationale garde, die zich grootendeels ook voor de opstandelingen verklaarde, zal ontbonden en ontwapend worden.

De jongste gebeurtenissen te Parijs hebben eenige leden van de kamer der afgevaardigden, die tot de oppositie behooren, aanleiding gegeven, om bij den heer Lafitte te vergaderen, van waar zij naar den Koning zijn gegaan, om hem de noodzakelijkheid eener verandering van ministerie voor te stellen. Het schijnt, dat hunne pogingen geen gunstig gevolg gehad hebben.

— De verzekeringen van het ministerie, dat de opstand in de westelijke departementen gedempt was, blijken voorbarig te zijn geweest. Uit eene menigte berigten, waarmede de dagbladen opgevuld zijn, blijkt, dat de opstand op onderscheidene punten nog voortduurt, en zulks in weerwil dat die streken in staat van beleg zijn gesteld en de militaire overheid dus vrij kan handelen en in alles beschikt en oordeelt.

Waar de hertogin van Berry zich bepaaldelijk ophoudt, is nog niet bekend. Volgens een der dagbladen zou zij het ontvlugt zijn, en zich naar Holland ingescheept hebben.

— Men verzekert, dat de wetgevende kamers tegen den 25sten Julij zullen bijeengeroepen worden.

— Het republikeinsche dagblad de *Tribune* is nog niet weder verschenen; maar de ultra-roijalistische *Quotidienne* is weder uitgekomen. De ultra-liberale *Courrier Français* zegt zich van alle aanmerkingen te zullen onthouden, vermits, door het in staat van beleg stellen van Parijs, de drukpers niet meer vrij is.

Van den 9den Junij.

Het blijft in de hoofdstad rustig, de linietroepen zijn naar hunne kazernen teruggekeerd, en de winkels zijn overal weder geopend.

BRUSSEL, den 10den Junij.

Men had het gerucht verspreid, dat de cholera zich te Brussel openbaard had; maar het wordt heden door de dagbladen stellig tegengesproken.

Te Gend en Bergen blijft de ziekte genoegzaam op dezelfde hoogte en verspreidt zich weinig.

Mengelwerk.

Dog iets over het Journal de la Haye.

Wij hadden gehoopt, dat de verwijdering van den heer C. DURAND uit de redactie van de *Fransehe Haagsche Courant*, dit dagblad eene houding zou hebben doen aannemen en beginzelen verkondigen, meer overeenkomstig met de algemeene gevoelens der Natie. Doch wij hebben ons bedrogen. In zijn No. van Woensdag den 5den Junij beweert hij, dat de Staten-Generaal met de buitenlandsche politiek en daartoe behoorende betrekkingen niets hoegenaamd te maken hebben, en daaromtrent geene wenschen of uitboezemingen mogen doen hooren; iets dat lijnrecht strijdt met de parlementaire gewoonte van constitutionnele staten (ik zeg niet der nieuwere, maar van het land, waar de echte vrijheid, door onzen WILLEM III hersteld, lang op den troon heeft gezeten — van Engeland). Doch dit gevoelen, hoezeer het de aloude *Nederlandsche* vrijheid zeer aan banden zou leggen, en wij niet gereed zijn, om ons zulks van een vreemdeling, althans van een dagblad in eene vreemde taal, als deel van ons staatsregt te zien opgedrongen, is nog niets bij hetgeen, dat de schrijver beweert, dat, al kan men voordeelige voorwaarden bedingen, de regering die niet behoefde of misschien zelfs niet behoorde aan te nemen, zoo lang de staat van Europa niet meer geruststellend is (assurant) en zoo lang er geene stellige waarborg voor de duurzaamheid van dien vrede kan worden gegeven. Dit hoogst gevaarlijke en heillooze gevoelen moeten wij hier in het licht stellen.

Vooreerst: wat verstaat men door het meer geruststellende, 't welk het *Journal de la Haye*, als eerste mogelijkheid voor den vrede, verlangt? Naar den geest, die het tot nu toe bezielt heeft en nog schijnt te bezielen, kunnen wij hierdoor niets anders versaan, dan de restauratie in Frankrijk. Want wanneer, zonder deze, de rust van Europa kan hersteld worden, zou juist een spoedige en billijke vrede tusschen Nederland en België een zeer krachtig middel zijn tot bevordering en bevestiging van die rust. Zoo lang dit vraagstuk nog hangt, bedekken talloze legers den grond van Europa, vertèren het merg der volken, veroorzaken duurte van alle levensmiddelen, die op hare beurt misnoe-

gen, volksbewegingen, oploopen baart, en dus den staat van ongerustheid doet voortduren. Men zie slechts *Rijn-Beijeren* en andere gedeelten van *Duitschland* en *Frankrijk*? Doch is de vrede hier te lande gesloten, zoo is de algemeene ontwapening mogelijk, en daarmede zullen ook de graanprijzen waarschijnlijk dalen. Daarenboven blijft er, zoo lang een zoo belangrijk vraagstuk niet opgelost is, eene zekere onrust, eene revolutionnaire koorts in de gemoederen over, die geen halve staat tusschen vrede en oorlog, die slechts de vrede kan heelen. Doch het schijnt dat de heeren redacteurs van het *Journal* den vrede onmogelijk achten, zoo lang HENDRIK V niet weder in de volheid zijner heerschappij is hersteld. Nu vragen wij, of de brave *Nederlanders* hunne offers in goet en bloed aan het vaderland gebragt hebben en op de grenzen staan, ten behoeve der restauratie van het Huis der Bourbons met al zijnen sleep van jezuiten en adel? Wij gelooven, dat verontwaardiging het antwoord van ten minste $\frac{2}{3}$ der Natie zal zijn. Neen! het is om hunne volkome ne buiten- en binnenlandsche onafhankelijkheid te genieten, hun grondgebied, zoo als het vóór de vereëning met België bestond, ongeschonden te bewaren, om geene vreemde vaart, onbelast, gelijk die der eigene ingezetenen, over ons grondgebied heen te moeten dulden en zekerheid te hebben voor de betaling van het aan België opgelegde deel onzer schuld.

Maar juist hiervoor wil men waarborgen hebben. Waarin kunnen die bestaan, dan in het gevraagde bezit des kasteels van Antwerpen, tot op het oogenblik dat er zekerheid voor de capitalisatie gegeven is? Wil men nog meer verlangen? Maar welke vrede is er ooit gesloten of kan er gesloten worden, waarbij niet eene mogelijkheid van toekomstigen oorlog overbleef? Wil men zoo lang oorlog voeren, tot dat deze mogelijkheid zelfs is weggenomen, dan zullen wij in onze dagen den vrede niet beleven. Of zegt men misschien, dat men door die waarborgen juist het inhouden des kasteels van Antwerpen tot op het gemelde tijdstip bedoelt? Zie hier ons antwoord:

Indien ons gouvernement zich wil te vreden stellen met hetgeen *Rusland* had op zich genomen te bewerken, de onafhankelijkheid onzer binnenwateren en de capitalisatie der schuld; dan zijn wij verzekerd, dat de vrede spoedig getroffen zal wezen; en daar ROTHSCHILD de Belgen alsdan reeds met open armen verwacht, zullen dan ook de noodige schikkingen niet veel tijd wegnemen en het kasteel spoedig ontruimd kunnen worden, waartoe de Belgen natuurlijk alle hunne pogingen zullen aanwenden. Maar, zal men vragen, op welken grond rust die verzekering? Op den geheelen toon der conferentie, sedert eenige maanden; op de voorwaardelijke ratificatiën van drie der vijf mogendheden; op de aanneming en uitwisseling der ratificatiën op dien voet door België zelve; op de uitnoodiging, aan den Koning gedaan, om in nadere onderhandelingen te treden; op de taal zelfs, die men thans uit Brussel verneemt, nadat het gerucht eener voorwaardelijke aanneming der 24 artikelen van onze zijde zich verspreid had: een nieuws, zoo groot, dat zij het nauwelijks konden gelooven, en waaraan zij blijkbaar, hoewel met een weinig oogenblikkelijke pruderie, gereed waren door de aanneming hun zegel te hangen. Wij gelooven niet, dat iemand, die de staatkunde der jongste tijden met opmerkzaamheid heeft gade geslagen, ons betwisten zal, dat wij de twee groote punten, waarin de Natie belang stelt, thans van de conferentie en van België kunnen bekomen, en dan zou ook zekerlijk de waarborg, het inhouden des kasteels, tot de zekerheid voor de kapitaalstorting geene zwaarigheid ontmoeten.

Maar er zijn twee andere punten, die de conferentie niet zal inwilligen, omdat hare laatste uitspraak, — dat de grondslagen van het tractaat van den 15den November, wat de onafhankelijkheid, onzijdigheid en het grondgebied van België aangaat, onveranderlijk zijn — daarmede in tweestrijd is, waarmede dus hare eer, na de algemeene ratificatie der vijf mogendheden, gemoeid is. Het zijn de dorpen aan de *Willemsvaart* en het nog niet toegekende stuk van *Luxemburg*; een dor, ellendig land, hetwelk de kosten van beheer niet opbrengt, en welke men van onze zijde verlangt. Wij durven gerustelijk zeggen, dat dit de twee punten zijn, waaraan thans vrede of oorlog — en misschien algemeene oorlog — hangt. Mogen nu de leden der Staten-Generaal, die diep doordrongen zijn van de volstrekte behoefte onzes lands, aan vrede, bij eenen staat van zaken, die jaarlijks 45 miljoen buitengewoon verslindt — mogen zij hieromtrent zelfs geene vraag, geene twijfeling opwerpen? Mogen zij niet zeggen, dat de oorlog, of zelfs de verontrouwde tusschenstaat, hun, ten prijze van zulke nietige stukjes land, niet verkieslijk, onnoodig en onstaatkundig voorkomt. Mogen zij niet zeggen, dat het *Nederlandsche* volk in een volgend jaar zulke opofferingen niet langer kan dragen; dat het dus beter is, zoo spoedig mogelijk, van de gelegenheid, die zich nog aanbiedt, om eenen eerlijken en voordeeligen vrede te sluiten, gebruik te maken, eer het te laat is; eer de in Frankrijk losgebarsten *Demon* der revalutie, in verbond met België, alles in zijne vaart met zich sleept. En daartoe kunnen wij, door alles in onzekerheid te houden en den vrede te verwijderen, zeer veel bijdragen. De vrede van

Europa hangt thans aan eene smalle strook gronds in *Limburg*, aan de *Willemsvaart* en aan eene barre bergstreek in *Luxemburg*.

« Maar onze eer, zeggen sommigen misschien, is daarmede gemoeid. Onze eer? hoe zou dit mogelijk zijn? Wat kan het bezit van landen, die wij nooit gehad hebben, tot onze eer af- of toedoen? Of is ons vaderland immer in bezit geweest van *Maseik*, *Stockem* of de omliggende plaatsjes? Heeft het ooit aanspraak gemaakt op *Neufchâteau*, *St. Hubert*, *Arlon* en *Bastogne*? Maar *Walsch Luxemburg* heeft toch tot eene bezitting des Koning's behoord. Ongetwijfeld; maar *Belgie* ook: en zoo *Luxemburg* den Koning op een' geheel anderen voet, dan *Belgie*, zoo het hem als lid des *Duitschen Verbonds* toebehoorde, zoo is dit eene reden te minder, om er den vrede voor *Holland* om uit te stellen. Het behoort (en dit hebben ook de twee rattificerende *Duitsche* Mogendheden begrepen) het behoort tot het rechtsgebied der *Duitsche* bondsvergadering, die alleen bevoegd en verplicht is, die zaak voor den Koning af te handelen en te bepleiten, en het rijk der *Vereenigde Nederlanden* kan daarvoor niet langer in oorlog blijven; een oorlog, die het in stilte onderwijnt, en waarvan men de gevolgen eerst later zal ondervinden: dien men dus nu moet eindigen, om niet (gelijk de waardige *CONVER* hoort aangetoond heeft) eerlang tot een onfeilbaar staatsbankroet te vervallen.

Neen! de *Nederlandsche* Natie is te verlicht, te gewillig, te zeer verkleefd aan het haar regerende stamhuis, dan dat het dit laatste immer in de gedachte zou komen, haar inzage in hare dierbaarste belangen te weigeren, maar ook, om haar wel of kwalijk varen, haar bestaan of niet bestaat, (hetweik alles bij eenen oorlog met de conferentie of zelfs alleen met *Frankrijk*, hetzij door verovering of door bankbreuk, verloren kan gaan,) op het spel te zetten voor een veertig of vijftig elendige dorpen? Al ware zelfs de *Willemsvaart* daarmede gemoeid, wij zouden misschien gemeenschappelijke vaart daarop, behoudens zekere rechten, kunnen bedingen (zonder deze bezwaarlijk, daar wij van onzen kant dit niet op onze wateren dulden) en is in alle gevallen die, half buiten ons oude grondgebied gelegene, vaart, zulk eenen oorlog waardig? Mogten wij dan eerlang verblijd worden door het bericht, dat deze zwaarigheid is opgeheven; alsdan zijn wij er zeker van, dat het voor ons alleen belangrijke, of, zoo als ons gouvernement zich uitdrukt, *vitale* geschildpunt — de vrijheid onzer binnenwateren en wegen van *Belgische* mededinging, en de *capitalisatie* der schuld, — zeer spoedig tot ons genoegen zullen geschikt zijn. Maar naar eene restauratie in *Frankrijk* moeten wij, met het *servile Journal de la Haye*, niet wachten.

De Boer en de Landheer.

« Wat is de mensch, een ding Vol van verandering! »

mogen wij met eenen van onze oude dichters wel uitroepen, als wij letten op het gedrag der menschen, in de staatkundige wereld vooral. Behalve die menigten, welke, alleen hun eigen belang en eigene grootheid tot de hoofdspil van hunne denk wijze en gedragingen makende, altoos de opgaande zon aanbidden, en bij iedere omwenteling van zaken, in hun politiek geloof, of liever politieke belijdenissen eene omwenteling ondergaan, zijn er ook vele anders onbaatzuchtigen, en van een bezadiger en meer gevestigd karakter, die, te schielijk hunne aangenomen beginselen vergetende, bij eene tegenstribbeling en teleurstelling van eenig aanbelang, terug treden, en welhaast zich zelven geheel ongelijk worden. In onzen tijd hebben wij ook dikwijls gelegenheid zulks op te merken. Ging er niet dagelijks, bij alle vrienden van vrijheid en verlichting een algemeene kreet op tegen het bestuur van *KAREL X* met zijne jezuiten? en hoorde men niet een genoegzaam algemeen gejuich bij de revolutie van 1830, die hem ten val bragt? En nu schijnt het eerder aan de orde van den dag te zijn, die revolutie te verfoeijen en *KAREL X* cum suis op den troon terug te wenschen, schoon men toch zeggen moet, dat de tegenwoordige Fransche regering den weg van gematigdheid heeft ingeslagen, maar niet terstond overal de orde ongestoord heeft kunnen bewaren of herstellen; iets, dat onmogelijk verwacht konde worden, gelijk na alle groote omwentelingen, hoe wenschelijk en gezegend anders ook, de verslagen partij, waarmede zich dan veeltijds nieuwe misnoegden vereenigen, niet terstond ophoudt van wroeten en woelen, ons, ware het mogelijk, het hoofd weder boven te halen. Te veel ziet men doorgaans op het goede van een' vorigen staat, en op het kwade van den aanwezigen; of, te veel laat men zich door het tegenwoordig oogenblik verblinden; even eens als de Israëlieten, die niet lang na hunne verlossing uit de Egyptische slavernij bij het eerste gevoel van ongemak en gebrek in de woestijne begonnen te hunkeren naar de vleeschpotten van *Egypte*, en aldaar niet anders dan het goede des levens gesmaakt hadden, en bij verandering van genoten hebben, zonder te denken aan het staatsche wett in tijdscheenen, en de zweepslagen van hunne harde drijvers. Op die wijze wordt door het tegenwoordig onrustig

oogenblik, loopen wij gevaar van heden weder te willen afbreken, hetgeen wij gisteren opbouwden en van het eene uiterste tot het andere over te slaan; want het is gansch niet zeker (om hierop nog eens terug te komen) dat het lot van *Europa*, en in 't bijzonder dat van ons Vaderland, beter zijn zoude, onze godsdienstige vrijheid en nationale onafhankelijkheid zich in een veiliger en geruster staat zouden bevinden, indien de carlistische en jezuitische geest ware doorgedrongen, of de laatste Fransche revolutie, die men nu zoo zeer begint te verwenschen, als kort geleden loejuichte, niet ware tusschen beiden gekomen.

Maar bij alle omwentelingen, grootere en kleinere, die wij beleefd hebben, heeft het verschijnsel zich vertoond, dat al spoedig velen van hare eerste voorstanders, uit hoofde van eenige teleurstelling, van gekrenkte eerezucht, van eenig tegenwoordig kwaad, dezelve begonnen te verachten, het oude terug te wenschen, en alzoo hunne verklaarde beginselen weinig gefronw bleven, of zich zelven geheel ongelijk werden. Een niet onaardig verhaal hiervan hebben wij gevonden in een *Vriesch Tijdschrift* van de vorige eeuw. Als eene anekdote uit de eerste dagen van de omwenteling van 1794, schrijft een landbewoener aan de Redactie van bedoelde tijdschrift het volgende:

« Niet lang na de omwenteling kwam mijn buurman bij mij, gelijk hij dikwijls bij mij kwam, om eens met elkander te patriotten of te politiseren. Het is een best slag van een man, daar ik veel van houd, niet alleen om zijn origineel gezond verstand, maar voornamelijk om zijne ronde inborst en welmeenenden ijver voor de vrijheid en welvaart van het land. Deze verhaalde mij de oostnoering, die hij bij zijnen landheer gehad hadde, op de volgende wijze:

« « Jieester bin ik bi lânhière waest (zei buurman, maar ik zal u het verhaal maar in gewoon Nederduitsch mededeelen, omdat alle uwe lezers geen *Vriesch* boersch zullen verstaan, zoo gij 't al zelf verstaat). Gister ben ik (zei buurman) bij landheer geweest; en dat was de tweede maal sedert de revolutie. Toen ik er de eerste reis heen ging, dacht ik bij mij zelven: landheer is een groote patriot; wie weet hoe hij met deze omwenteling en het geheele werk in zijn achik is! Vast wil hij nu ook naar den nieuwen trant niet anders dan *burger* heeten, en ik moet wel oppassen, dat ik het woord *heer* niet noem. — Dit kwam juist zoo uit als ik dacht — Naauwelijks trad ik binnen of landheer riep mij toe: « Ha! Burger! zijt gij daar! welkom, man. Nu zijn wij er eindelijk boven op; dank zij onze Fransche broeders! » Ondertasschen ontviel mij, uit ondergewoonte, het woord *landheer*, hoezeer ik voorgénomen had *burger* te zeggen. — Maar toen kreeg ik helder van Kees. « Wat heer! wat heer! (ontving ik ten antwoord) weg met dat woord. Dat heer spelen heeft lang genoeg geduurd. Wij zijn al te maal menschen; de een is geen heer van den anderen; wij zijn alle vrije lieden — wij zijn gelijk. Noem mij *burger*, zoo als ik u noem; of anders, gij weet hoe mijn naam is. — Ik stond op den neus te kijken, hoewel het mij regt bolde, 't geen landheer sprak. — Den knechten en meiden was ook al gekeerd *burger* te zeggen, en tegen landvrouw *burgeres*. — Ik moest bij hen oien en er was geen wijn gebek. — Daar burger *JAN* (zoi landheer tegen zijn knecht) drink dat glaasje eens uit op de vrijheid. (Tegen mij). « Hebt gij al een geweer? Zijt gij al lid van eene sociëit? Nog niet (antwoordde ik). « Wel, waar wacht gij naar (zeide landheer) toon nu, dat je vrij bent en vrij wilt blijven. Wij moeten hier de revolutie bewerken, eer de Franschen komen. De burgers moeten zich vereenigen, en oppassen dat zij hunne vrijheid bewaren en niet weder door aristocraten bedrogen worden, gelijk te voren. — En zoo sprak landheer af voort, terwijl landvrouw, *JAN* en ik alles met knikken, toelagchen en ja-zeggen beantwoordden. — Ik weet niet, dat ik ooit meer achting voor landheer gevoeld heb, als op dien tijd. Er was in huis zulk eene ongedwongenheid en gemeenzaamheid, als ik nooit in groote lu's huizen gezien had. Wij waren zoo vrij, zoo vrolijk onder elkander, als of wij met onze boeren op het hengste-bier waren. Laat in den avond keerde ik heel vergenoegd naar huis.

« Nu ben ik (gelijk ik zeide) gister weer bij landheer geweest, om hem een paar jonge hanen te brengen. Tusschen beiden had ik hem niet gezien noch gesproken. Maar toen scheen het blaadje geheel omgekeerd te zijn. — Zoo dra ik in huis kwam, zag ik wel, dat het niet was, gelijk te voren. Landheer zag strak, en sprak weinig. — Ik vreesde dat er slechte tijdingen van de Franschen waren; maar deze onverwachte houding had mij terstond meer of min bedremmeld gemaakt, zoodat ik er niet naar vragen durfde. Een mensch (dacht ik ook) is niet altoos even goed in zijn humeur; misschien is het maar eene donkere bui, die welhaast zal overgaan. Maar nu moet ik wel ter deeg zorg dragen, dat ik *burger* zeg, anders word ik wel de deur uitgezet. Ik speelde dan al *burger* voor en *burger* na. Dit maakte het niet beter. Ook begon ik te bemerken, dat landvrouw, als ik haar *burgeres* noemde, het gezigt afdraaide en nu en dan den neus optrok. Nu wist ik geheel niet, hoe ik het had, en wat weg ik moest slaan, om de hekken te verhangen. — Eindelijk vraagde ik, of er iemand in het huis ziek was, of eenig onge-

Ik gebeurd was, waarover zij bedroefd waren? « Neen (was het antwoord) maar hoor, JOCHUM! dat burger en burgeres heeft nu lang genoeg geduurd. Dat zijn van die nieuwigheden, die er in 't eerst wel voor eene aardigheid door kunnen, maar het mooie gaat er op 't laatst af. In Frankrijk gaan die fraaijgheden ook al over: daar hoort men in een fatsoenlijk gezelschap niet meer van... (hier noemde hij een Fransch woord, dat ik wel meer gehoord heb, maar nu niet kan noemen) zeg jij maar weer landheer en landvrouw, zoo als je gewoon waart.» « Ja (voegde landvrouw er bij, inzonderheid is dat burgeres een woord, dat mij geheel niet behaagt; gij doet er mij althans geene dienst mede), mij ook niet (zeide de oudste dochter) ik heet veel liever freule.» — Misselijk hoorde ik van dat alles op. Zij maken van ons (dacht ik bij mij zelve) wat ze willen. Nu moet ik dan weer mijn best doen, om burger en burgeres af te leeren, gelijk voor weinige weken landheer en landvrouw. Tusschen beiden kwam JAN in de kamer, en die sprak ook niet anders, dan van mijnheer en mevrouw. Mij groette hij niet eens, noch vroeg hoe ik voer. Dat scheen hij niet te durven of te mogen doen; want van bezit anders zulk een aard niet. Kortom, aan alle omstandigheden bleek het, dat hier in huis eene groote revolutie was voorgevallen. Naauwelijks zag ik eenig zweemsel meer van die gelijkheid en broederschap, waarover wij ons de vorige reis zoo hartelijk verheugden. Evenwel hoopte ik welhaast vriendelijker gezigten te zullen maken, wanneer ik verhaalde, hoe ik met alle mijne jongens exerceerde, op de societeit ging, en ook in de fraterniteit als ik in de stad kwam. Maar dit was olie in 't vuur. Het exerceren scheen er nog al zee wat door te kunnen, maar societeiten en fraterniteiten werden uitgemaakt voor al wat leelijk was, voor oproerige samenrottingen, waarin fortuinzoekers, schreeuwens en dolkoppen den baas speelden. Landheer sprak niet minder dan van alle societeiten te sluiten. « En wat hoor ik (vraagde hij mij) je bent ook al een van die centraaltjes? Het was veel beter, dat gij u bij uwe boerderij hieldt. Wat weet gij en uws gelijken van regerings-zaken; daar behoort het volk zich niet mede te bemoeijen, maar het bestuur van het land over te laten aan diegenen, welke daartoe geroepen zijn. Als Jan en alleman daarin te zeggen willen hebben, dan zijn er geen regenten noodig.» Nu verbeeldde ik mij volmaakt mijn' ouden landheer te hooren, die, zoo als je weet, voor 1786 een zware Kees was, maar na de hand tot de andere partij overging, en een vervolger van de patriotten werd. Deze voerde in dien tijd genoegzaam dezelfde taal tegen mij; en toen ik niet met hem wilde draaijen, en naar zijne pijpen dansen, schopte hij mij van de plaats. Ik wilde (om weer tot mijnen tegenwoogen landheer te komen) nog al het een en ander tot mijne verdediging inbrengen en hem herinneren, hoe hij mij zelf de societeiten had aangeraden en voorgepraat, dat het volk mede op het bestuur moest toezien, enz. Maar ik werd telkens oversnaauwd, en kon maar in 't geheel geen schrop krijgen. — Zieude, dat mijn haring hier niet langer braader, en mij te binnen brengende, hoe het was, toen ik van huis ging, nam ik den zak, daar de hanen in geweest waren, en vertrok, zonder dat mij nat of droog gepresenteerd was. Zoo vrolijk ik de vorige keer thuis kwam, zoo gemelijk en onvoldaan was ik nu. Mijn wijf, die, gelijk gij weet, nog ruim zoo keezig is als ik, gaf mij nog eene frissche schrobbering toe, omdat ik landheer niet beter in het vaarwater gezeten had. — Ik stel mij nu al vast voor, dat ik weder de schop krijg, als mijne huurjaren uit zijn. Maar dit is het minste. Al zeg ik het zelf, ik sta voor een' goeden boer bekend, en zal wel hier of daar weer eene plaats krijgen. Maar wat moet er van onze vrijheid worden, als zoo van onze eerste lui, daar wij ons verhooven op gesteld hadden, den mantel beginnen om te hangen? Als het zoo moet, gelijk landheer het nu hebben wil, naar ik merk, dan vrees ik, dat wij schielijk weer even ver zullen komen, als wij voor de revolutie waren, en dat die vrijheid en gelijkheid, waarvan men ons zulke mooie dingen heeft voorgepraat, geen oortje waardig zijn, laat staan van 100 millioen.»

Ik beklaagde mijn' goeden buurman, toen hij mij dit verbaald had. Hij kwam daar leelijk met zijne hanen te pas. Met de plaats is het evenwel nog beter afgelopen, dan hij verwacht had; en wat zwaai de publieke zaken gekregen hebben, weet gij.

De aanmerking van den toenmaligen Redacteur zal ik er nu nog bij voegen:

« Men kan uit dit staaltje zien, hoe wij in onze vorige nummers niet te vergeefs geklaagd hebben over de onvastheid van onze zoogenaamde vaderlanders in hunne staatkundige beginselen. Schoon JOCHUM zich in het slot wat sterk uitdrukt, zulke voorbeelden, als dat van zijnen landheer, hebben veel kwaad gedaan. Dezelve geven maar al te veel voedsel aan het smadend verwijt, dat men het volk gebruikt zoo lang men het noodig heeft, en daarna weder den nek toekert, waardoor eene andere partij, beducht voor de inkruipselen der oude slavernij, zich des te meer in postuur van tegenweer stelt, en in haren ijver ook de zaken tot uitersten drijft, die met eene goede orde onbestaanbaar zijn. Meer zich zelven gelijk blijvende standvastigheid in de eenvoudige, zedelijke en gemeenbestgerande beginselen, zou grootendeels de onheilen dier schokken en botsingen kunnen voorkomen, die zoo veel onrust baren, en zou misschien, in vervolg van tijd, nog aanmerkelyk de geleden schade kunnen herstellen. Wij herhalen dan hier onzen wensch, dat die schoone deugd, het kenmerk en sieraad van den eerlijken man en opregten beminnaar van vrijheid en vaderland, de roem moge blijven van onze hedendaagsche politieken!»

Waterhoogte te Arnhem.

Den 12 Junij 1 El 5 Palm 0 Duim.; gewassen 5 Duim.; gevallen 0 D
Den 13 dito 1 El 5 Palm 5 Duim.; gewassen 5 Duim.; gevallen 0 D

Prijs-Courant van Effecten.

Amsterdam, den 12den Junij.

N. Werk. Schuld	42½ à 43½	43	S. Perp. rente Par.	à	50½	50½
» Uitgest. dito	1½ à 1		» Dito Amsterd.	50	à	50½
» Kans-Biljetten	16½ à 16½	16½	» Obl. te Londen	à		
» Amort. Sijnd.	72 à 72½	72½	» Uitgest. schuld	à		
» Dito dito	57 à 57½	57½	O. Obl. Ween. bank	à		
» Losrenten dito	à		» Dito	à		
» Oorlogslasten	90½ à 91½	91	» Cert. Goll. en Cr.	à		
» Schatkistbiljet.	99 à 99½	99½	» Obl. Metalliek	84½ à 85	84½	84½
» Dito	99 à 99½	99½	» Idem Londen	à		
» Dito	à		» Dito	à		
» Neg. 1831 6 pCt. 96½	à 97½	97	» Bank-Actien f	à		
» Dito 1832 5 pCt. 81	à 81½	81½	» A. f 100 Roths.	à		
» Handelmaats.	à		» Dit. f 250 dito	à		
F. Inschrijving	69½ à 70		N. Cert. Falconnet	74½ à 74½	74½	74½
» Dito Certific.	à		» Dito Londen	à		
R. Obl. Hope en Co.	93½ à 93½	93½	D. Neg. Londen	à		
» Dito 1828 en 1829	94½ à 95½	95½	E. Geconsolideerde	85 à 85½	85½	85½
» Inschrijving	57½ à 57½	57½	B. Neg. 1824	à		
» Dito Certificat.	à		G. Obligatien	21½ à 23		
» Ct. Hamb. Adm.	à		» Mexico	à		
» Dito Negot. 1831	85 à 85½	85½	P Aand. Neg. 42 m.	à		
» Te Lond. geneg.	à		A. Aand. Neg. 3 sted.	à		

In de fondsen was heden weinig affaire, begin beurs waren dezelve slaauw gestemd, doch zijn vervolgens aangener geworden en iets beter gebleven.

Heden beviel, zeer voorspoedig, van eenen welgeschapen ZOON, de Hoog Wel Geboren Vrouwe J. E. J. VAN NISPEPEN VAN ZEVENAAR, geboren HOEVEL ZEVENAAR, den 9den Junij 1832.

Op den Huize DREIJEN, onder OOSTERBEEK, overleed, op den 11den Junij 1832, de Wel Edel Geboren Heer JAN VAN DELDEN, in den ouderdom van 58 jaren.

FINALE VERKOOPING.

J. A. VAN MANEN, Notaris te Nijmegen, zal, namens de Erfgenamen van den Heer M. A. ENGELLEN, in leven Raad der Stad Nijmegen, in het openbaar verkoopen, in het Lokaal der Notarissen, te Nijmegen, op Maandag den 18den Junij 1832, des namiddags ten 5 ure.

Onder Hees, Schependom van Nijmegen. Twee BOUWHOVEN, met twee HUIZEN en LANDERYEN, in alles zaam ruim 30 Bunders. Bij inzet gebragt op f 26,781. —

Onder Erlecom, Gemeente Ubbergen. Eenen BOUWHOF, door T. TROMP bewoond, met BOUW- en WEILANDEN, zaam groot ruim 48 Bunders. Bij inzet gebragt op f 21,660. —

Onder Keberdom, Gemeente Ubbergen. Eenen BOUWHOF, door HENDRIK MEURS bewoond, met BOUW- en WEILANDEN, zaam groot ruim 12 Bunders. Bij inzet gebragt op f 5170. —

Onder Lent en Millingen. Eenen BOUWHOF, door T. HENDRIKS bewoond, met BOUW- en WEILANDEN, zaam groot ruim 25 Bunders. Bij inzet gebragt op f 8710. —

Onder Ressen, Gemeente Lent. Eenen BOUWHOF, genaamd de Bael, met BOUW- en WEILAND, en eene WEIDE, onder Lent, zaam groot ruim 47 Bunders. Bij inzet gebragt op f 17,605. —

Onder Gent. Eenen BOUWHOF, bij M. BURGERS in pacht, met BOUW- en WEILAND, zaam groot ruim 30 Bunders. Bij inzet gebragt op f 6900. — Alles breeder bij Biljetten omschreven.

† § † De Ondergeteekende verwittigt zijne begunstigers dat hij § † zijne CEMENT of TRAS, voor welke beste kwaliteit en deugdzaamheid hij ten allen tijde instaat, tot merkeijk verlaagde prijzen zal afleveren. Arnhem, den 10den Junij 1832.

WYCKERHELD BISSON.

W. ARNTZ, te Cleef,

Beveelt zijn, in de nabijheid van de hoofdwegen op Keulen, Emmerik en Nijmegen gelegen LOGEMENT, den Gouden Arend, in het gunstig aandenken van het reizende Publiek. De fraaie, aangename en gezonde ligging, en de bevallige inrigting van zijn Lokaal zal een ieders welgevallen wegdragen; terwijl hij, door eene allezins gepaste bediening, de tevredenheid van al degenen, die hem met hunne gunst zullen geveven te vereren, zal trachten te verwerven.